

EL PUNT

DIARI INDEPENDENT CATALÀ, COMARCAL I DEMOCRÀTIC

El Punt expressa únicament la seva opinió en els editorials. Els articles firmats exposen l'opinió dels seus autors, que El Punt no té per què fer seva necessàriament.

EDICIONS PERIÒDIQUES DE LES COMARQUES, S.A.
President
 Joan Bosch i Roura
Consell d'Administració
 Jordi Bosch, David Marca, Joan Ribas, Manel Sarasa
Consell Editorial
 Narcís-Jordi Aragó, Carles Barba, Joan Bosch, Joan Canals, Assumpció Cantalozella, Josep M. Casas, Francesc Ferrer, Arseni Gibert, Andreu Otero, Josep M. Pinsach, Gabriel Planella, Modest Prats, Joan Ribas, Xavier Ribera, Francesc Ten, Joan Torres, Josep Valls, Joan Vidal, Esteve Vilanova
Gerent
 Jordi Bosch
 Josep M. Casadevall (Publicitat diari), Josep Corominas (Publicitat Presència), Emili Hugas (Administració), Joan Colomer (Subscripcions), Toni Corominas (Màrqueting)
 Imprimeix: Rotimpres 24 30 28

Director
 Joan Vall i Clara
Sots-director
 Emili Gispert
Redactors en Cap
 Carles Puigdemont i Joan Ventura
Àrees
 Jordi Camps (Esports), Jordi Grau (Presència), Àngel Madrià (Disseny), Jordi Martínez (Setmanals), Joan Poyano (Catalunya i Economia), Miquel Riera (Seguit i Divers), Xevi Sala (Setmanals), Enric Serra (Opinió), Tura Soler (Agència)
Seccions
 Jaume Batchelli (Producció), Carme Coll (Apunts), Pere Drou (Llengua), Manel Lladó (Fotografia), Josep Martinoy (Espanya i Món), Jordi Molins (Maquetació), Pere Puig (Cultura), Pep Riera (Edició), Carme Torns (Documentació), Xevi Xirgo (Corresponsals)

Girona: c/ Figuerola, 28, baixos. 17001 ☎ 22 10 10 Apartat de correus núm. 261. Fax publicitat: 22 00 95. Fax redacció: 21 86 30
Calella-Alt Maresme: c/ Sant Antoni, 83, 1r 2a ☎ 93-769 19 99
Olot: c/ Marià Vayreda, 2, 3r 5a ☎ 26 76 22. Fax: 26 77 08
Figueres: c/ Sant Pau, 43, 3r ☎ 50 68 59. Fax: 50 62 04
Blanes: c/ Unió, 3, baixos ☎ 33 65 79. Fax: 33 65 79
Ripoll: c/ Margarida Diligeon, 9, 2n 1a ☎ 70 37 21
Palafugell: c/ Pi i Margall, 8, 4t 2a ☎ 61 17 62
Barcelona: Travessera de Gràcia, 3-5, 6è 3a ☎ 93-201 44 44. Fax: 93-202 38 90
Madrid: Av. General Perón, 32, pl. 23, ap. M ☎ 91-556 89 76
Perpinyà: 15 boulevard Mercader ☎ 07 33-68 50 50. Fax: 07 33-68 50 24 54

D.L.: GI-535-78

«És el dia més trist de la història d'Argentina», ha comentat, lacònicament, l'ex-president argentí Raúl Alfonsín, en valorar la decisió de Carlos Menem de concedir l'indult als líders militars de la dictadura de 1975 a 1983. Julio Strassera, el fiscal del procés civil a les tres primeres juntes de la dictadura, ha renunciat al seu càrrec d'ambaixador davant la comissió de Drets Humans de l'Organització de les Nacions Unides. I no només han estat l'actual líder de l'oposició política i qui va defensar els interessos del poble argentí en el procés contra els involucionistes els qui s'han mostrat indignats. Els moviments de repulsa han estat generalitzats i s'ha constatat, d'aquesta manera, que no anaven gens desencaminats els sondejos segons els quals un 70 per cent de la població rebutja de ple la mesura presidencial. Carlos Menem s'ha limitat a dir que ell assumeix personalment tota la responsabilitat de la decisió i tot el preu polític que comporti, però no ha sabut

No es pot netejar la sang dels sabres amb indults

donar cap explicació convincent, potser perquè no n'hi ha cap. No es pot creure, des de cap perspectiva, que els indults siguin «l'última contribució a la pacificació nacional», com ha pretès fer veure Menem. Tot al contrari. Una contribució a la pacificació nacional —segurament no pas l'última— hauria estat mantenir les penes que van ser imposades en el seu moment als militars ara indultats. Ja ha quedat demostrat que la decisió del president ha provocat una crispació social important en un país que ja arrossega prou problemes de tota mena com perquè encara se n'hi afegeixin més.

En tot cas, només haurà pacificat una part de l'estament militar, que pateix unes divisions intestines clares i evidents i que es manifesten, massa sovint,

en sublevacions violentes que fan perillar l'estabilitat —si n'hi ha— del país. I ni tan sols ha pacificat una part dels militars, com ho demostren les declaracions que ha fet l'ex-general Jorge Videla poc després de sortir en llibertat. «Encara queda pendent un desgreuge a l'exèrcit», ha manifestat. Els indults només es poden interpretar com el triomf definitiu del procés involucionista. No es poden esborrar, a cops d'indults, les responsabilitats dels qui van tenir un paper destacat en el genocidi de la guerra bruta, que va ocasionar la mort de més de 30.000 persones. A Menem no li queda ni el recurs de parlar de perdó en el sentit cristià, perquè només el poden obtenir els que estan peneditos i, tal com es desprèn de les declaracions de l'ex-general Videla,

els indultats no n'estan gens, de peneditos.

Diumenge, quan els dictadors militars van sortir de la presó, Carlos Menem estava atrafegat en una «visita turística» pel sud del país, que es va allargar fins poc abans de la mitjanit del mateix diumenge. Davant d'uns fets que han fet trontollar Argentina —ho faran durant força temps— i que han estat primera plana dels diaris de tot el món, Menem amaga el cap sota l'ala i no dona les explicacions que li demanen des de tots els sectors. Tant amb la decisió que ha pres, com amb l'actitud que ha mantingut posteriorment, el president argentí ha donat mostres d'una frivolitat escandalosa. Carlos Menem ha signat uns documents per netejar els sabres dels colpistes, bruts de sang, amb la mateixa lleugeresa amb què, ara fa aproximadament mig any, va abandonar el país enmig d'una gravíssima crisi econòmica i social per desplaçar-se a Itàlia, on Maradona i els seus companys es barallaven per guanyar la Copa del Món de futbol.

EL LECTOR ESCRIU

Els textos tramesos a aquesta secció no han d'excedir de les 30 ratlles mecanografiades. L'autor els podrà signar amb inicials o pseudònim si ho sollicita, però l'original ha de venir signat i és imprescindible que hi figurin el domicili, el telèfon i el número de DNI o passaport del seu autor. EL PUNT es reserva el dret de publicar les comunicacions trameses, i el dret de resumir-les quan ho consideri oportú.

La unió d'Unió

■ Amb el tot el respecte a l'habitual línia editorial del vostre diari, no puc deixar de lamentar profundament el contingut de l'editorial del dia diumenge 30 de desembre. Deixant de banda les reflexions que, al voltant de la coalició i fins i tot de CDC feu i que crec que no es corresponen a la realitat, he de ressaltar la falsedat i gravetat de l'afirmació que Unió «pretén introduir a les llistes de CiU persones que han format part de partits o associacions espanyolistes, anticatalanes i antidemocràtiques», donant per bona la informació continguda en un document partidista, d'un sector de militants de CDC del Maresme —no pas de tots— i no compartit per la direcció de CDC.

Emplaço, enèrgicament i cordialment els seus redactors que provin aquesta acusació, tot demanant-los, de passada, més respecte a la veritat en línia amb allò que el president Pujol ha demanat tantes vegades davant de conductes polítiques que no tenen altra finalitat que el que se'n diu «empastifar o embrutar».

Afortunadament, Unió és un partit compacte, amb uns principis clars, definits i perennes. Quan hi ha alguna excepció, procurem suprimir-la pels mètodes democràtics que sustenten el nostre partit. Crec que s'ha de reconèixer que, en l'actual període democràtic, Unió ha donat públiques, importants i doloroses mostres

d'aquesta imprescindible ètica política. Ben cordialment. / JORDI MASGRAU (President de la Intercomarcal d'UDC. Girona)

Carles Alsina i les estadístiques

■ Les meves felicitacions a l'Alcalde de Begur. Mesurar el turisme amb la recaptació de Mifas demostra com a mínim un gran sentit de l'humor. Vet aquí que sóc un turista sense saber-ho.

L'única cosa que demostra aquesta estadística és que un dels llocs on l'augment de Mifas és més espectacular (un 68,50 per cent) és l'escollit per construir-hi un port. I si en féssim un altre a Aiguablava (74,30 per cent)? D'això se'n diu ser coherent. / FRANCESC DALMAU I FÀBREGA.

A la memòria del mestre Civil

■ «A Montserrat tot plora, / tot plora d'ahir ençà, / que allí a l'Escolania / se'ns mort un escolà. / L'Escolania, oh Verge / n'és vostre colomar: / a aquell que ahir us cantava, / qui avui no el plorarà?»

Certament que el món musical

plora avui la pèrdua d'un gran artífex d'aquest art excels, que va iniciar-se en el tagrama com a escolà de Montserrat. (...) Ben pocs dies faltaven perquè l'Escolania de Montserrat interpretés el concert homenatge que les Jovenuts Musicals li retien. El mestre Civil ja no hi va ser present. Ell va gaudir del que li oferia l'Escolania celestial formada pels companys d'infantesa que el van precedir vers el camí de les altures donant-li la benvinguda... I somriurà amb la mateixa expressió de bondat i senzillesa a què ens tenia tan avesats.

Tot i que l'obra del mestre Civil és immensurable i ha estat avaluada dins i fora de les nostres fronteres, és Girona qui té més per agrair-li. El nombre d'alumnes que ell va iniciar en el difícil i sacrificat domini del piano és incommensurable. Molts gironins recordaran encara les cadències pianístiques que tot passant pel carrer de l'Argenteria repercutien incessants en l'oïda dels vianants. Eren les notes emeses pels aprenents a músic que, formant bona pleïade, assistien a les classes del mestre Civil. Les mil·lenàries pedres de la nostra Seu evocuen la ressonància harmònica de les seves interpretacions com a organista —tasca eficaçment prosseguida per un seu

alumne, el recordat i estimat mossèn Francesc Geli.

El senyor Civil va ser també el que va fer transcendir el nom de Girona arreu de la nostra pell de brau amb l'harmonització magistral de les més cèlebres cançons catalanes interpretades pel llorejat cor femení que el va dirigir des dels seus inicis i durant molts anys. I la ciutat va aconseguir una escola de música —avui convertida en Conservatori— fundada per tres esforços conreadors d'aquest art: Francesc Civil, Josep Saló i Ramon Arnau (el meu pare). Els pobles gironins són testimonis febaents d'una tasca d'investigació conscient i laboriosa duta a terme pel mestre amb paciència i tenacitat exemplars. Autor prolífic d'obres musicals, era tanmateix posseïdor d'un talent literari excepcional. Home senzill en desmesura, estava obert a tothom qui acudia en sollicitud del seu saber i consell. Gràcies mestre. / MARUJA ARNAU I GUEROLA.

Cabines

■ He esperat pacientment que algun corresposnal es referís a les teories del Sr. Abraham Méndez Ramos, sobre l'ús i l'abús i remeis a aplicar a les cabines telefòniques, crec que de Barcelona. (Les

crec una *boutade, pour épater*).

Des de la meua experiència com a tècnic de publicitat, durant més de trenta (30) anys, puc dir que la Telefònica no deu treure gaires rendiments de les cabines públiques, ja que estic d'acord que se'n fa un ús/abus evident. Vull dir, que, com tot el que està a la via pública, són objecte de mals tractes per part de la trepa de brètols i trinxeraires que pulhulen pels carrers, i cada vegada en més quantitat.

Ara bé. M'he desviat del que volia dir. La Telefònica treu rendiment, i molt bo, del lloguer de les cabines, per a Publicitat. El mitjà és immillorable. El vianant veu la publicitat al seu nivell, i com que les cabines no són, evidentment, com les angleses, només hi ha dos vidres per tres llocs grans que permeten una publicitat més o menys fàcil.

Si a les cabines no es posés publicitat, estic segur que la Telefònica les eliminaria. Parlo, naturalment, de les cabines totals, ço és, les que tenen porta.

I no hi ha res més. Si la queixa a la Telefònica, pel servei que pretén donar, és constant per part dels abonats, els quals, per altra

(Continua a la plana 8)